svým jménem, takže je těžce pochopitelno, jak se mohl obviněný dáti k svému postupu přiměti uvedenou pohnutkou. Leč nesejde vůbec na této pohnutce, neboť kárné přečiny, o něž jde, mohou podle ustálené judikatury býti spáchány i z nedbalosti. A tu nelze popříti, že si obviněný jako advokát mohl, ba musel při náležité pozornosti a bedlivosti býti vědom, že jeho jednání může na venek vzbuditi nahoře zmíněný dojem nanejvýš nepříznivý nejen pro něj samotného, nýbrž i pro celý stav, k němuž náleží.

Že obviněný vzbuzením uvedeného dojmu zlehčil čest a vážnost stavu, je na bíle dni, při čemž je bez významu, zda tento účinek zamýšlel čili nic.

Leč tím, že u státního zastupitelství mohl vyvolati a skutečně i vyvolal dojem, že sám má pochybnosti o obsahu oznámení a že je proto nechce svým podpisem krýti, seslabil samozřejmě hned předem váhu a význam trestního oznámení v zastoupení klientky podaného a zvýšil takto pro svou klientku s druhé strany nebezpečí, že může býti učiněna odpovědnou za obsah trestního oznámení. Odvolatel zdůraznil sám ve svém vyjádření a naznačuje to dokonce i ve svém odvolání, že odepřel podpis oznámení za tím účelem, aby klientka nesla odpovědnost za obsah oznámení sama. Projevuje takto na venek, že považuje obsah pronesených obvinění za pochybný, seslabuje takto účinnost zástupčího kroku klientkou honorovaného a zvyšuje tím zároveň pro klientku nebezpečí trestního stíhání, provinil se odvolatel i proti předpisu § 9 adv. ř. a tím proti povinnosti svého povolání, neboť nehájil takto práva své klientky s onou věrností a svědomitostí, k níž byl podle zmíněného ustanovení povinen.

Hledíc k tomu, co předesláno, je též nezávažné, zda obviněný nebo jeho koncipient poučil A. o možných následcích oznámení. Rovněž je bez významu, zda byl a mohl býti přesvědčen, že obvinění, tvořící předmět zmíněného oznámení, jsou opodstatněna, záležíť jeho provinění v tom, že při nejmenším z nedbalosti vzbudil dojem, že toto přesvědčení nemá. Z téhož důvodu je lhostejno, zda by byla A. oznámení podala i sama, tedy bez přispění obviněného. Konečně je bez významu tvrzení odvolatelovo, že oznámení sepsal jeho koncipient, když obviněný sám doznal, že byl o věci informován.

Z uvedených důvodů stačí k odůvodnění odsuzujícího nálezu skutkový děj obviněným samotným doznaný a není proto zapotřebí svědeckého výslechu A. a koncipienta Dr. H. Nelze proto ani řízení vytýkati neúplnost.

Čís. 357 dis.

Ustanovení § 19 adv. ř. se nevztahuje na pohledávky, které nejsou stejnorodé s palmární pohledávkou advokátovou. Klientův nárok na vydání alimentačních částek, došlých advokáta na jeho účet, není stejnorodý s advokátovou palmární pohledávkou.

Použil-li jich advokát k započtení na svou palmární pohledávku, je důvod k jeho kárnému stíhání pro porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu.

(Rozh. ze dne 2. května 1938, Ds I 2/38.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie se usnesl o stížnosti zástupce komory do usnesení kárné rady advokátní komory, jímž bylo vysloveno, že není důvodu ke kárnému stíhání Dr. A., advokáta v Ch., takto:

Stížnosti se vyhovuje a napadené usnesení mění se tak, že je důvod ke kárnému stíhání Dr. A., advokáta v Ch., pro přečin porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, jehož se prý dopustil tím, že à konto své palmární pohledávky zaúčtoval částky 100 Kč a 100 Kč, jež mu jako právnímu zástupci nezletilého H. zaplatil nemanželský otec téhož jako doplatek na výživné pro zmíněného nezletilce.

Odůvodnění:

Stížnost zástupce komory do usnesení kárné rady advokátní komory, jež neshledala příčiny ke kárnému stíhání Dr. A., advokáta v Ch., jest oprávněna.

Dr. N., advokát v P., stěžuje si v podání zaslaném advokátní komoře na Dr. A., advokáta v Ch., že nevydal částky 100 Kč a 100 Kč, jež mu zaslal spolu s jinými penězi určenými na útraty sporu dne 9. února 1034 a dne 2. března 1934 na uhrazení nedoplatku na výživné pro nezletilého H., jejž Dr. A. zastupoval ve sporu proti Dr. N. o uznání otcovství a placení výživného poručníku zmíněného nezletilce K-ovi, jakkoli výslovně na šekových poukázkách bylo uvedeno, že v příčině částek 100 Kč a 100 Kč jde o doplatek alimentačních částek. Obviněný Dr. A. doznal tyto okolnosti, uváděje ve svém vyjádření, že zmíněné částky vyúčtoval na svůj palmární účet, který předložil poručenskému soudu, při čemž tvrdil, že mu příslušelo na částkách těch retenční právo.

§ 19 adv. ř., jehož porušení vidí návladní advokátní komory, má na mysli kompensaci mezi pohledávkou, kterou má klient proti advokátovi na odevzdání toho, co ho došlo na hotovostech pro klienta, s pohledávkou, kterou má advokát proti klientovi v příčině výloh a palmare. V souzeném případě nejde však ve skutečnosti o pohledávky stejnorodé, které jedině má na mysli § 1440 obč. zák.; část toho, co došlo obviněného, a to 100 Kč a 100 Kč, bylo určeno totiž pro stranu jako výživné. Alimentační nárok čelí ve skutečnosti k výživě in natura; pokud se tento nárok uspokojuje v hotovosti, jde tu jen o relutum za výživné in natura. Této původní povahy nepozbývá alimentační pohledávka ani tím, že čelí přímo k zaplacení výživného v hotovosti. Poněvadž v souzeném případě nebyly zmíněná alimentační pohledávka a peněžitá pohledávka útratová obviněného stejnorodé, je kompensace těchto pohledávek po-

dle § 1440 obč. zák. nepřípustná (sr. též rozh. č. 9474 a 11.154 Sb. n. s. civ.). Nelze tedy § 19 adv. ř. na souzený případ použíti.

Za tohoto stavu věcí je důvodné podezření, že se obviněný Dr. A. zmíněným jednáním dopustil porušení povinnosti povolání; na tom nemůže měniti nic okolnost, že částku 200 Kč poukázal dne 5. února 1937 poručníkovi, poněvadž tak učinil téměř tři roky poté, co si částky podržel. Poněvadž pak závadné jednání Dr. A. vešlo i ve veřejnou známost (jak matka nezletilce tak i jeho poručník oznámili poručenskému soudu, že Dr. A. alimentačních splátek zaslaných mu nemanželským otcem použil na uhrazení svých nákladů, a žádali soud o nápravu; je tu též důvodné podezření z kárného přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu (§ 10, odst. 2 adv. ř.). Bylo proto stížnosti zástupce advokátní komory vyhověti a napadené usnesení změniti tak, jak se stalo.

Čís. 358 dis.

Byl-li kandidát advokacie v době kárného provinění zapsán v seznamu komory, je pro jeho kárnou odpovědnost nerozhodné, že jeho zaměstnavateli byl v oné době zastaven výkon advokacie podle § 12, písm. c) kárného statutu.

Advokát nepřestává býti advokátem po dobu výkonu tohoto trestu.

(Rozh. ze dne 2. května 1938, Ds I 4/38.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů kandidátů advokacie vyhověl stížnosti návladního komory do usnesení kárné rady advokátní komory, jímž bylo vysloveno, že Dr. A., kandidát advokacie v P., nepodléhá kárné odpovědnosti za čin za vinu mu kladený, zrušil toto usnesení a vrátil věc téže kárné radě, aby o ní jednala a znovu rozhodla.

Důvody:

Napadeným usnesením bylo zjištěno, že obviněný v době, kdy se prý dopustil kárného deliktu za vinu mu kladeného, t. j. dne 4. srpna 1936, byl sice zapsán v listině kandidátů advokacie, a to jako koncipient advokáta Dr. B. v P., že však jmenovaný advokát byl v době od 3. července 1936 do 3. října 1936 suspendován a že proto praxe obviněného v této době konaná mu nebyla usnesením výboru advokátní komory z 26. října 1936 do přípravné praxe započtena. Z toho vyvozuje napadené usnesení, že obviněný nebyl v této době kandidátem advokacie podléhajícím pravomoci kárné rady.

Právem napadá návladní komory tento názor jako právně pochybený.

Z § 3 kárného statutu vysvítá, že momentem pro kárnou odpovědnost kandidáta advokacie rozhodným jest okolnost, že byl v době kárného provinění jako takový zapsán v seznam komory. Na tomto poměru